

løfte det store ansvar i forbindelse med de forhandlinger, vi så i øvrigt har.

Men jeg nævner som et konkret eksempel den situation, når vi efter nytår står med nogle sager, hvor der er berettiget tvivl om, hvad resultatet egentlig er, hvad vurderingen egentlig er på baggrund af de protester, der måtte komme; der vil vi da forbeholde os retten til at tage det element ind i betragtning, i forhold til om det er rigtigt at give tilladelse til en konkret kommunesammenlægning eller ej.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er klart, at der er nogle tilfælde, hvor der slet ikke er diskussion om, at to kommuner skal sammenlægges.

Der er også nogle situationer, som er lige så oplagte, hvor man har en afstemning, og hvor kommunalbestyrelsen har valgt at følge afstemningen.

Men så er der jo en række tilfælde, som ligger i en grå mellemzone. Nogle steder er det jo ikke en entydig afgørelse. Det kan være, at en del af kommunen siger, at man vil dén vej, og en anden del vil dén vej. Hvad gør man så? Vi kan tage Sønderhald Kommune, hvor den østlige del har peget i én retning og den anden del i en anden retning. Hvad gør man i det tilfælde?

Der er nogle steder, hvor man har haft diskussionen, men hvor der ikke er kommet en folkeafstemning, for det er jo ikke så enkelt at lave sådan en folkeafstemning. Det har man gjort i Mariager på eget initiativ, og så efterhånden kommer der så også nogle andre. Men hvad gør man efter Dansk Folkepartis mening dér?

Så lige til allersidst: Jeg føler ikke, at Dansk Folkeparti på ét eneste punkt – heller ikke på det her punkt – varetog vores interesser i forhandlingerne. Det har jeg heller ingen forventning om, og der er heller ingen bebrejdelse i den forbindelse.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kunne have det ønske – men jeg forstår godt den politiske sammenhæng i det her – at man i virkeligheden ser de forslag, man selv har stillet, som noget, der rækker langt ud over en strukturreform.

I virkeligheden er det jo noget fattigt, hvis en diskussion omkring direkte demokrati alene bliver en debat om, hvorvidt en kommune skal have en afgræsning hertil eller lidt længere ud i

periferien. Det handler jo så sandelig også om: Hvad foregår der så inden for den ramme efterfølgende, og hvilke muligheder har man som lokalbefolkning, hvis kommunalbestyrelsen vil noget helt andet end det, en stor del af lokalbefolkningen vil? Det handler om så at få det sat til reel debat og afstemning.

Jeg anerkender fuldt ud forsøget på det politiske drilleri i det her, men jeg synes, at de, der er tilhængere af det her – og ikke modstandere, det kan man sådan tage og føle på – bliver nødt til at se lidt længere, end at det alene er et spørgsmål om afgrænsningen i forbindelse med strukturreformen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hr. Thulesen Dahl behøver sådan set ikke overbevise mig om, at folkeafstemninger kan være fornuftige instrumenter i nogle sammenhænge og måske mere problematiske i andre sammenhænge. Det er jo sådan set grunden til, at vores ordfører har svaret det, han har svaret her i salen i dag.

Men det, vi forsøger at få et svar på, er, hvor meget Dansk Folkeparti mener det, som hr. Thulesen Dahl siger.

Kan hr. Thulesen Dahl ikke bekræfte, at da man sad i forhandlinger om strukturreformen, startede man med allerede i juni måned at underkende en af de større folkeafstemninger, nemlig i Vejle, om, hvor borgerne i Vejle ønskede at de regionsmæssigt skulle høre til? Det underkendte hr. Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti og forsøgte i stedet for at få en aftale med de politisk valgte hen over hovedet på befolkningen.

Er det helt i overensstemmelse med det, hr. Thulesen Dahl har sagt som værende Dansk Folkepartis principper i den her sag?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, tværtimod var det, vi gjorde i forbindelse med Vejlesagen, jo lige præcis at lave en aftale, der understregede Vejle Kommunes ret til at vælge mellem Region Midt eller Region Syd. Vejle Kommune havde ved hjælp af en vejledende folkeafstemning tilkendegivet, at de gerne ville være i Region Midt, og det, vi jo lige præcis gjorde, var, at vi gav dem valgmuligheden, så de selv kunne beslutte det, i modsætning til det, som regeringen havde ønsket, at de blot var blevet placeret i Region Syd, færdig, slut.